

Officerer, som paa Kaserneerne vaage over en Renlighed og Properhed, som han selv har udhævet, skulde være ligegyldige for, at deres Mandskab, naar det blev indkvarteret i Byerne, ligge under skandaløse Forhold.

Jeg skal til Slut omtale det Spørgsmaal, som den ærede Folketingsmand og forskellige andre ærede Medlemmer, de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og Viborg Amts 5te Valgkreds (A. Nielsen) have rejst, nemlig om forøgede Lønninger til de menige Soldater. Efter min fulde Overbevisning har den menige Soldat Krav paa en forøget Lønning, om jeg end er overbevist om, at han ikke vil komme hjem med stort mere i Lommen derfor. Men naar der er Tale om at hjælpe, synes jeg, det er min Pligt at gøre opmærksom paa, at de, som trænge haardest, bør hjælpes først, og det er efter min fulde Overbevisning vore Underofficerer. Jeg er ved at sige dette ikke bange for, at nogen skal tro, at jeg føler mindre varmt for mine Soldater; dertil har jeg i for mange Aar været Underafdelingschef, og jeg er ogsaa overbevist om, at der er for mange her i Salen, som kende mig fra den Tid, til, at de ikke skulde vide, at min varmeste Interesse ogsaa følger Soldaterne. Men Ret skal være Ret. Jeg ved, at Soldaterne mangen Gang have det tarvelig og knapt, men det er dog kun en kortere Tid, de ere inde, og det gode Kammeratskab, der heldigvis er imellem dem, gør, at de bedrestillede hjælpe lidt paa Staklerne, men vore Underofficerer lide Trang og Nærings-sorg hele Aaret, ja, jeg kan sige hele Livet igennem. Det er derfor min Overbevisning, at der bør der hjælpes allerførst. Jeg mener dermed ikke, at man ikke skal gøre Arbejdet klart til ogsaa at kunne hjælpe Soldaterne. Tværtimod, jeg har allerede et fuldt Udkast færdigt dertil, naar Tinget vil gaa ind derpaa, og det kan jeg forelægge med meget kort Varsel.

Ærede Folketingsmænd ere nu maaske ved at le ad mig. Jeg staar her og taler om at give Penge ud til dette eller hint, ligesom om jeg var en Kong Salomon eller en elsket Landbrugsminister, medens jeg dog ikke er andet end en undsagt Krigsminister, en Krigsminister, om hvem min Genbo derovre (J. C. Christensen) sagde, at han skulde paa Sultekur — men saa føjede han rigtignok til, at jeg ellers var en flink Mand, som Folketinget kunde forhandle med. Det sidste glædede mig; og

jeg vil haabe, det bliver Grundtonen; saa bliver Sultekuren maaske ikke saa haard.

Indenrigsministeren (Bramsen): Det vil maaske findes rimeligt, at jeg begynder det, jeg i Dag har at sige, med at udtale en Paaskønnelse af de ret velvillige Ord, som have lydt til mig ved min Genindtræden i denne Sal, til hvilken der for mig knytter sig saa mange Minder og heldigvis ikke faa, som jeg sætter Pris paa. Jeg vil dertil sige, at der jo ogsaa efter mit Skøn vil være tilstrækkelig Foranledning til at komme med Kritik og sandsynligvis ogsaa med berettiget Kritik, naar vi komme til Debatten om Opgaver, man har betegnet som liggende særlig for den Virksomhed, der er anvist mig i den nærmere Fremtid. De angaa jo forskellige Reformkrav, som ere stillede allerede ved denne Finanslovbehandling. Jeg kan sige, at jeg ikke har tænkt at blive Medlem af Kabinettet blot for at varetage det store Arbejde, som ganske vist er forbundet med at holde Indenrigsministeriets vidtløftige Administrationsapparat i Gang, idet der ganske sikkert vilde findes adskillige, som vilde kunne gøre det fuldt saa godt som jeg. Jeg tager derfor gerne disse Opgaver op, som man har anvist mig, da dette netop har været Meningens med min Indtrædelse i Ministeriet, og jeg regner paa det høje Tings Understøttelse, saa at vi kunne komme til et tilfredsstillende Resultat, hvorved jeg forstaar et Lovgivningsarbejde, som maatte være til Held for det Land, for hvis Skyld vi alle sidde her, i hvilket Egenskab det end er.

Blandt de Reformere, som man under den forløbne Del af Finanslovdebatten har angivet som ønskelige, hørte jeg først Spørgsmaalet om en Aktielovgivning. Jeg vil dertil sige, at jeg fuldt ud erkender Nødvendigheden af, at vi faa en Lovgivning paa dette Omraade. Det er saa længe siden som i Begyndelsen af 60erne, at der blev nedsat en kongelig Kommission til Udarbejdelse af en Aktielov. Jeg tror ikke, der lever et eneste Menneske, som er Medlem af denne Kommission, og Kommissionen afgav heller ikke nogen Betænkning, saa der er i denne Henseende ikke noget Forarbejde til Stede. Imidlertid er der en Del af Associationsvæsenet, jeg mener har et endnu større Krav paa at blive Genstand for Lovgivning, saa meget mere som det for mig stiller sig saaledes, at en Lovgivning paa dette Omraade til en vis Grad vilde lette en Lovgivning om